

Гледа: Единъ бѣлобрадъ старецъ съ паче перо пише нѣщо предъ лоена свѣщъ.

— Колко хубавъ дѣдо! — очудила се пеперудата. И колко прилича на Дѣдо Господъ! Какво ли пише? Пъкъ може и да не пише, а пѣстри нѣкоя моя сестра. Подфрѣкнала. Кацнала на ухото на стареца и надникнала. Старецътъ вдигналъ ржка да се почеше. Уплашила се пеперудката и подфрѣкнала надъ свѣща за да избѣга. Но свѣща пропращѣла и близнала едното ѝ крилце. Тя простенала и тупъ! паднала върху книгата на стареца.

Погледалъ, пожалилъ добриятъ старецъ за хубавото крилце, взелъ я нежничко и я пусналъ отъ прозореца.

Подъ прозореца имало черница, та тя паднала на единъ черничовъ листъ.

Заплакала пеперудката. Замолила пакъ Дѣдо Господъ да закѣрпи крилцето ѝ. Два дни плакала и се оглеждала отъ де ще дофтаса фѣркатичкото. А на третия день дошълъ самъ Дѣдо Господъ.

— За дето не ме послуша и не се пази, — рекълъ ѝ той, ти ще станешъ свилѣна буба. Ще предешъ най-тънкитѣ нишки, отъ които всички земни царици ще тъкатъ своитѣ премѣни. А когато допредешъ прелото си, ще станешъ пакъ пеперуда, но не съ свилѣна, а съ калчищена премѣна.

Така и станало. Малката Нощна Царица се превърнала въ малка свилѣна бубичка. А когато порастнала и изпрѣла тънкото си прело, тя отново станала пеперуда: голѣма, грозна, сива пеперуда съ тежка калчищена премѣна.

Е. Кювлиевъ.

